

Ursulețul leneș

În desișul de la marginea satului, trăiește o familie de urși. Moș Martin duce tot greul. Cât e ziua de lungă aleargă cu treburi prin pădure: ba să adune ghindele risipite printre frunzele uscate, ba la cules de ciuperci, ba după coacăze, mure sau mere pădurețe. Cel mai mult suferă, bietul de el, când Martina îl trimite la stupină după miere. Iese de acolo cu ochii umflați de înțepăturile neiertătoarelor albine, care nu vor să împartă cu nimeni mierea din faguri și îi pedepsesc pe nepoftiți. Se întoarce însă acasă mulțumit de ceea ce a reușit să adune și încântat că i-a făcut o bucurie soției care are mare grijă de el, de casă, dar mai ales de Teddy, ursulețul lor de șase anișori, căruia nu-i place să facă nimic. Este leneșul bârlogului. Cum se luminează de ziuă și se trezește, în loc de “Bună dimineața!” strigă cât îl ține gura:

- Mamă, mi-e foame! Du-te în pădure și caută-mi niște zmeură!

Nimic nu o face mai fericită pe Martina decât să-l vadă pe Teddy mulțumit, dar se îngrijorează pentru că el este destul de mărișor și nu face mai nimic. Oare cum se va descurca atunci când ea va începe lucrul în pădure? Cine îi va mai face pătuțul dimineața, cine îi va mai întinde mierea pe pâine, cine îi va mai lega șireturile la bocăncei? Va trebui să știe să facă toate astea. Nu o să mai stea nimeni lângă el ca să îl ajute. Și pentru că de acum va fi nevoit să se descurce singur, Martina îi propune:

- Îmbracă-te și vom merge împreună să adunăm zmeură!

- Dar durează destul de mult ca să umpli un coșuleț întreg! Eu nu am răbdare să stau atâta timp în pădure. Mai bine mergi singură și după ce voi mânca zmeura culeasă de tine, mă vei duce în părculețul din poiană. Acolo mă distrez cel mai bine și îmi regăsesc prietenii.

Dezamăgită că nu l-a convins să o însoțească, Martina a pornit-o pe cărarea îngustă din spatele bârlogului. Razele calde ale soarelui răzbăteau printre crengile copacilor și îi luminau fața încruntată de griji. Nimic nu îi plăcea mai mult prin aceste locuri, unde se pripășiseră de mai puțin de trei luni, decât poienița cu zmeură unde mergea în fiecare dimineață cu coșulețul ei din răchită uscată. Zeci de albine roiau printre tufele încărcate și nu plecau spre stup decât la asfințit. Când Martina s-a